

योएलको पुस्तक र लाओडिसियाको सेभेन्थ-डे एडभेन्टिस्ट मण्डली - एकचालीस नम्बर

Jeff Pippenger

2026-02-05

नम्बर एकचालीस

लेवीयव्यवस्था अध्याय तेईसले वसन्तकालीन र शरदकालीन पर्वहरू प्रस्तुत गर्दछ, र पर्वहरूको प्रतिरूप समग्र संरचनाभित्रको आरम्भिक र अन्त्य संरचनाहरूको सिद्ध सामञ्जस्यमा, संरचनागत रूपमा, ईश्वरीय रूपमा गहन छ। वसन्तकालीन पर्वहरू र शरदकालीन पर्वहरू एक-अर्कासँग समरेखित छन्। यस अध्यायले पल्मोनी, त्यो अद्भुत गणनाकर्ता, को बारम्बार साक्षी दिन्छ। यस अध्यायले एक लाख चवालीस हजारको अन्त्य-कालीन सन्देशसँग दृढतापूर्वक र अद्भुत रीतिरेखाले सम्बन्ध स्थापित गर्दछ।

“२३” भन्ने संख्या प्रायश्चित्तलाई जनाउँछ, जुन दिव्यता र मानवताको संयोजन हो। ‘लेवीयव्यवस्था’ नामले एक लाख चवालीस हजारको पूजाहारीत्वलाई जनाउँछ, किनकि सबै अगमवक्ताहरूले अन्तिम दिनहरूको विषयमा बोल्छन्, र अन्तिम दिनहरूका पूजाहारीहरू तिनीहरू हुन् जसलाई पत्रसले पवित्र पूजाहारीत्व भनी चिनाएका छन्। पत्रसको पवित्र पूजाहारीत्व तिनीहरू बुद्धिमानहरू हुन् जसले मध्यरातको पुकारको सन्देश उत्पन्न गर्ने ज्ञानको वृद्धिलाई बुझ्छन्। मूर्खहरू, अथवा दानियलले चिनाएझैं दुष्टहरू, ज्ञानको वृद्धिलाई अस्वीकार गर्छन्, र होशेले हामीलाई बताउँछन् कि यही कारणले तिनीहरू पूजाहारीहरूको रूपमा अस्वीकृत हुन्छन्।

मेरो प्रजा ज्ञानको अभावले नष्ट भएको छ; किनकि तैले ज्ञानलाई अस्वीकार गरेको छस्, म पनि तँलाई अस्वीकार गर्नेछु, ताकि तँ मेरो निम्ति पूजाहारी नहोऊस्। तैले आफ्ना परमेश्वरको व्यवस्था बिर्सेको हुनाले, म पनि तेरा सन्तानलाई बिर्सिनेछु। तिनीहरू जति बढ्दै गए, त्यति नै तिनीहरूले मेरो विरुद्ध पाप गरे; यसकारण म तिनीहरूको महिमालाई लज्जामा परिवर्तन गर्नेछु। होशे ४:६, ७।

एफ्राइमका मतवालाहरू, जसलाई यशैयाले “महिमाको मुकुट” पनि भन्छन्, तिनीहरूको महिमा “लज्जा”मा परिणत भएको छ। होशेले विशेष रूपमा पहिचान गर्छन् कि अन्तिम दिनहरूको ज्ञानको वृद्धि अस्वीकार गर्नेहरू लाओदिकीया सेभेन्थ-डे एडभेन्टिस्ट मण्डली नै हुन्, किनकि उनले अभिलेख गरे, “मेरो प्रजा।” उहाँको प्रजालाई याजकहरूको रूपमा अस्वीकार गरिनेछ, र यो अन्तिम तथा चौथो पुस्तामा हुन्छ, किनकि उहाँले तिनीहरूका सन्तानलाई बिर्सनुहुनेछ, र सन्तानहरूले अन्तिम पुस्ताको प्रतिनिधित्व गर्छन्।

प्रायश्चित्त

“लेवीयव्यवस्था २३” को शीर्षकको अर्थ “एक लाख चवालीस हजारको पूजाहारीत्वको प्रायश्चित्त” हो। यो सत्य पुस्तकको नामलाई अध्याय सङ्ख्यासँग सम्बन्धित गर्दा मात्र पनि निष्कर्ष गर्न सकिन्छ। लेवीयव्यवस्था तेईसले सम्बोधन गरेको प्रायश्चित्तको अर्थ “एकतामा ल्याइनु” हो, र यसले दिव्यता तथा मानवताको संयोजनलाई चिन्हित गर्दछ। त्यो संयोजन परमेश्वरको वचनमा अनेकौं प्रतीकहरूद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको छ, जसमध्ये एउटा यो हो कि मानवीय मन्दिरलाई दैवीय मन्दिरसँग संयुक्त गरिनुपर्छ।

मानव मन्दिरको संरचना “२३” पुरुष र “२३” स्त्री गुणसूत्रहरूबाट बनेको हुन्छ। पत्रसले एक लाख चवालीस हजारको पूजाहारीपनलाई एउटा “आत्मिक घर” भनी चिन्हित गर्छन्। ती गुणसूत्रहरू पुरुष र स्त्री एकताबद्ध भएझैं एकसाथ जोडिन्छन्, र जसलाई परमेश्वरले जोडी दिनुभएको छ, त्यसलाई मानिसले अलग नगरोस्। विवाह at-one-ment को अर्को एउटा प्रतीक हो। लेवीयव्यवस्था “२३” ले स्वर्गीय महायाजकको मन्दिर र एक लाख चवालीस हजार भएका याजकहरूको मन्दिरको संयोजनलाई जनाउँछ।

बाइस पदहरू

लेवीय व्यवस्था तेइसका वसन्तकालीन पर्वहरू अध्यायका पहिलो बाइस पदहरूमा प्रतिनिधित्व गरिएका छन्, र शरदकालीन पर्वहरू अध्यायका अन्तिम बाइस पदहरूमा प्रतिनिधित्व गरिएका छन्। अन्तिम पद पद चवालीस हो, जो 1844 को एक प्रतीक हो, जब लेवीय व्यवस्था तेइसको परिपूर्तिमा सातौँ महिनाको दशौँ दिनमा प्रतिरूपात्मक प्रायश्चित्तको दिन आरम्भ भयो। अध्याय तेइस दुईवटा बाइस-बाइस पदका अवधिहरूमा विभाजित छ; यी दुवै बाइस पदका अवधिहरू पर्वहरू भएको कारणले तर्कसंगत रूपमा परस्पर सम्बद्ध छन्, तर वसन्तद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको ख्रीष्टको आँगन र पवित्र स्थानको सेवकाइ, तथा शरदद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको उहाँको परमपवित्र स्थानको सेवकाइद्वारा तर्कसंगत रूपमा पृथक् पनि छन्।

२२

वसन्त र शरद् ऋतुका दुवै चाडहरू बाइस पदहरूद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएका छन्, र ती पदहरू “२२” अक्षरहरू भएको हिब्रू वर्णमालाको साक्षीसँग मेल खान्छन्। “२२” भनेको “२२०” को दशांश हो, र “२२०” दिव्यता र मानवताको संयोजनको प्रतीक हो। “२२०” ले यहूदाको तितरबितर पारिने २,५२० वर्षको अवधि र प्रायश्चित्तको दिनसम्मका २,३०० वर्ष—दुवैको प्रारम्भलाई प्रतिनिधित्व गर्दछ। २,५२० को प्रारम्भबिन्दु ६७७ ई.पू. थियो र २,३०० को प्रारम्भबिन्दु ४५७ ई.पू. थियो; यसरी परमेश्वरको सेनालाई कुल्चिने भविष्यवाणी र परमेश्वरको पवित्रस्थानलाई कुल्चिने भविष्यवाणीबीचको सम्बन्धसूत्रका रूपमा दुई सय बीस वर्षलाई चिन्हित गरिन्छ। ती दुवै भविष्यवाणीहरू २२ अक्टोबर, १८४४ मा प्रायश्चित्तका दिनको प्रतिरूपात्मक आगमनमा समाप्त भए।

त्यस मितिमा, मानव मन्दिरलाई दैवी मन्दिरसँग संयोजन गर्ने ख्रीष्टको कार्य आरम्भ भयो, र त्यस समयमा हबकूक २:२० र यूहन्ना २:२० दुवै पूरा भए। हबकूकले दैवी सत्ता त्यसबेला परमपवित्र स्थानमा हुनुहुन्थ्यो भनी पहिचान गरे, र यूहन्नाले त्यस परमपवित्र स्थानमा विश्वासद्वारा प्रवेश गर्नुपर्ने मिलेराइट मन्दिरले ४६-वर्षीय अवधि पूरा गरिसकेको थियो भनी अभिलेख गरे; यही अवधिले १७९८ देखि १८४४ सम्म मिलेराइट मानव मन्दिरको निर्माणलाई चिह्नित गरेको थियो। “४६” वर्षको इतिहास, जो “२३” र “२३” मिलेर बनेको छ, विलियम मिलरको कार्यद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको छ, जसले सर्वप्रथम सन् १८३१ मा त्यस इतिहासको सन्देश प्रस्तुत गर्न आरम्भ गरे, अर्थात् किङ् जेम्स बाइबलको प्रकाशन भएको “२२०” वर्षपछि। सन् १६११ मा प्रकाशित दैवी वचन “२२०” वर्षपछि, सन् १८३१ मा, एक मानव सन्देशवाहकसँग संयोजित भयो। वसन्त र शरद् दुवै पर्वहरू “२२” पदहरूद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएका छन्।

एउटै विषयका दुई-दुई पङ्क्तिका बाइस पदहरूले भविष्यवाणीगत रूपमा पहिलो बाइस पदहरूलाई त्यसपछिका अर्को बाइस पदहरूमाथि राखिनु आवश्यक छ भन्ने माग गर्छन्। यस प्रकारले यी दुई पङ्क्तिहरूलाई एक-अर्कासँग मिलाउँदा, तपाईं वसन्तकालीन पर्वहरूमा प्रतिनिधित्व गरिएको आँगन र पवित्र स्थानको कार्यलाई परमपवित्र स्थानमा ख्रीष्टको कार्यसँग जोड्दै हुनुहुन्छ। यस भविष्यवाणीगत तहमा यसले दुई मन्दिरहरूको एकीकरणलाई प्रतिनिधित्व गर्दछ, जसले ख्रीष्टको मेलमिलापको कार्यलाई चित्रित गर्दछ।

जब पद १ देखि २२ सम्मलाई पद २३ देखि ४४ सम्मसँग मिलाइन्छ, तब एउटा भविष्यसूचक रेखा स्थापित हुन्छ, जसको साक्षी हिब्रू वर्णमालाका २२ अक्षरहरूले दिन्छन्, तथा “२२” अंकले प्रतिनिधित्व गर्ने प्रतीकवादले पनि, र ती चाडहरू तथा पवित्र इतिहासमा ती चाडहरूको परिपूर्तिसँग सम्बन्धित प्रतीकवादले पनि।

वसन्तकालीन पर्वहरूको प्रारम्भले सर्वप्रथम सातौँ-दिनको सब्बाथलाई पहिचान गराउँछ, र शरदकालीन पर्वहरूको अन्त्यले सातौँ-वर्षको सब्बाथलाई पहिचान गराउँछ। ख्रीष्टले, अल्फा र ओमेगाको रूपमा, एक लाख चौवालीस हजारको पूजाहारीय वंशरेखामा “२२” का दुई साक्षीहरूको प्रारम्भ र अन्त्यमा सब्बाथलाई स्थापित गर्नुभएको छ।

सातौँ-दिनको विश्रामदिन १८४४ मा प्रतिरूपात्मक प्रायश्चित्तको दिनको आरम्भमा विशेष ज्योति थियो, र सातौँ-वर्षको विश्रामदिन अन्त्यको ज्योति हो। सातौँ-दिनको विश्रामदिन लेवीव्यवस्था “२३” को पहिलो पवित्र सभा पनि थियो, जसरी सातौँ-वर्षको विश्रामदिन उक्त अध्यायको अन्तिम पवित्र सभा हो। विश्रामदिन अध्याय “२३” मा पूजाहारीय

श्रेणीको अल्फा र ओमेगा हो। पहिलो, अर्थात् सातौँ-दिनको विश्रामदिन, एक लाख चवालीस हजारको पूजाहारित्वको अल्फा हो, र अन्तिम, अर्थात् सातौँ-वर्षको विश्रामदिन, एक लाख चवालीस हजारको पूजाहारित्वको ओमेगा हो।

“जो परमेश्वरसँग संगति गर्छन्, तिनीहरू धार्मिकताको सूर्यको ज्योतिमा हिँड्छन्। तिनीहरूले परमेश्वरको सामु आफ्नो चालचलन भ्रष्ट पारेर आफ्ना उद्धारकर्तालाई अनादर गर्दैनन्। स्वर्गीय ज्योति तिनीहरूमाथि चम्कन्छ। जब तिनीहरू यस पृथ्वीको इतिहासको अन्त्यतर्फ नजिकिन्छन्, तब ख्रीष्टको विषयमा, र उहाँसँग सम्बन्धित भविष्यवाणीहरूको विषयमा, तिनीहरूको ज्ञान अत्यन्त वृद्धि हुन्छ। परमेश्वरको दृष्टिमा तिनीहरू अनन्त मूल्यका छन्; किनकि तिनीहरू उहाँका पुत्रसँग एकतामा छन्। तिनीहरूका लागि परमेश्वरको वचन अतुलनीय सुन्दरता र मनोहरताले पूर्ण हुन्छ। तिनीहरूले यसको महत्त्व देख्छन्। सत्य तिनीहरूका निम्ति उद्घाटित हुन्छ। देहधारणको सिद्धान्त कोमल प्रभाले आलोकित हुन्छ। तिनीहरूले देख्छन् कि पवित्रशास्त्र त्यो कुञ्जी हो, जसले सबै रहस्यहरू खोल्दछ र सबै कठिनाइहरूको समाधान गर्दछ। जसले ज्योति ग्रहण गर्न र ज्योतिमा हिँड्न अनिच्छुक भएका छन्, तिनीहरू ईश्वरभक्तिको रहस्य बुझ्न असमर्थ हुनेछन्; तर जसले क्रुस उठाउन र येशूको पछि लाग्न हिचकिचाएका छैनन्, तिनीहरूले परमेश्वरको ज्योतिमा ज्योति देख्नेछन्।” The Southern Watchman, April 4, 1905.

यहाँ, “यस पृथ्वीको इतिहासको अन्त्यतिर,” प्रतिरूपात्मक प्रायश्चित्त-दिनको अन्त्यमा, “अवतारको सिद्धान्त” मा त्यस्तै “कोमल” ज्योति छरिएको छ, जसरी प्रतिरूपात्मक प्रायश्चित्त-दिनको आरम्भमा सातौँ-दिनको विश्रामदिनको सिद्धान्तमा थियो।

“येशूले करारको सन्दूकको ढकनी उठाउनुभयो, र मैले ती ढुङ्गाका पाटीहरू देखें जसमा दश आज्ञाहरू लेखिएका थिए। जब मैले ती दस आज्ञामध्ये चौथो आज्ञालाई ठीक बीचमा, त्यसको वरिपरि कोमल प्रकाशमण्डलले घेरेको अवस्थामा देखें, तब म अचम्मित भएँ। स्वर्गदूतले भन्यो: ‘यही मात्र ती दशमध्ये एक हो जसले जीवित परमेश्वरको परिचय दिन्छ, जसले आकाश र पृथ्वी तथा तिनमा भएका सबै कुराहरू सृष्टि गर्नुभयो। जब पृथ्वीका जगहरू बसालिए, त्यही बेला विश्रामदिनको जग पनि बसालियो।’” Testimonies, volume 1, 75.

“आधार” भएको सातौँ-दिनको सब्बाथले लेवीय “23” को आरम्भ गर्दछ, र वसन्त तथा शरदका पर्वहरूद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएका याजकहरूको गवाहीलाई सातौँ-वर्षको सब्बाथले अन्त्य गर्दछ। सातौँ-वर्षको सब्बाथले त्यही आधारमाथि निर्माण गरिएको मन्दिरलाई प्रतिनिधित्व गर्दछ। अन्त्यमा रहेको सातौँ-वर्षको सब्बाथ 2,520 द्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको छ, जसरी सातौँ-दिनको सब्बाथ 2,300 द्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको छ। सातौँ-वर्षको सब्बाथले “अवतारको सिद्धान्त” लाई प्रतिनिधित्व गर्दछ। सातौँ-दिनको सब्बाथ सृष्टिकर्ताको चिन्ह हो, र सातौँ-वर्षको सब्बाथ मानवतासँग संयुक्त दिव्यताको चिन्ह हो।

रेखाहरूलाई समरेखित गर्दै

जब हामी लेवीय २३ मा उल्लिखित वसन्तकालीन पर्वहरूलाई शरदकालीन पर्वहरूसँग समरेखित गर्छौं, तब निस्तार-पर्वको भोलिपल्ट सात-दिने अखमिरी रोटीको पर्व आउँछ, र पहिलो फलको पर्व सात-दिने अखमिरी रोटीको पर्व सुरु भएको भोलिपल्ट आउँछ। तीन दिनमा तीन चिन्हहरू।

अखमिरी रोटीको पर्वलाई बनाउने सात दिनको अवधि एउटा पवित्र सभासँग आरम्भ हुन्छ र त्यही प्रकारको सभासँग अन्त्य हुन्छ। अखमिरी रोटीको पर्व सुरु भएको भोलिपल्ट पहिलो फलको पर्व आउँछ, र यसमा वसन्तकालीन जौको पहिलो फलको भेटी समावेश हुन्छ। पेन्टेकोस्ट, जसलाई हप्ताहरूको पर्व पनि भनिन्छ, पहिलो फलको पर्वपछि पचासौँ दिनमा पर्छ; त्यस पर्वले सात हप्ताको अवधिको आरम्भ संकेत गर्छ, जुन उनन्चासौँ दिनमा समाप्त हुन्छ, र त्यसपछि पेन्टेकोस्ट आउँछ, जसको अर्थ पचास हो।

निस्तार चाड चौधौँ दिनको साँझमा आरम्भ हुन्छ। निस्तार चाड पवित्र सभा होइन।

त्यसपछि पन्ध्रौं दिनमा, अखमिरी रोटीको सातदिने पर्व आउँछ। यस सातदिने पर्वको पहिलो दिन र अन्तिम दिन पवित्र सभाहरू हुन्।

अर्को दिन, सोह्रौं दिन, पहिलो फलको दिन आइपुग्छ। त्यसपछि पेन्टेकोस्तको पर्वद्वारा चिह्नित सात हप्ताहरू आरम्भ हुन्छन्, र पेन्टेकोस्त वसन्त र शरदका पर्वहरूमा प्रतिनिधित्व गरिएका सात पवित्र सभाहरू मध्ये एक हो। पहिलो फल भने पवित्र सभा होइन।

त्यसपछि सातौं महिनाको पहिलो दिन तुरहीहरूको चाड, एक पवित्र सभा हो।

सातौं महिनाको दशौं दिनको प्रायश्चित्तको दिन एक पवित्र सभासम्मेलन हो, तर यो चाड होइन।

छाप्रहरूको पर्वको पहिलो दिन पवित्र सभा हो। सात-दिने पर्वपछि छाप्रहरूको आठौं दिन आउँछ, यद्यपि आठौं दिनलाई ती पर्वहरूले प्रतिनिधित्व गरेका अवधिहरूभन्दा बाहिरको मानिन्छ। त्यो आठौं दिन पवित्र सभा हो।

चाडपर्वहरूको आरम्भ गराउने सातौं-दिनको शबाथलाई समावेश गर्दा, यो सात पवित्र सभाहरूका बराबर हुन्छ। सात पवित्र सभाहरू र सात चाडपर्वहरू—यद्यपि तिनीहरू पवित्र सभाहरूजस्तो उही प्रकारले एकरूप हुँदैनन्। पहिलो र अन्तिम मार्गचिह्नहरू शबाथहरू हुन्—पहिलो दिनको लागि, त्यसपछि वर्षको लागि। अल्फा र ओमेगा शबाथहरूका बीचमा पहिचान गरिएका चाडपर्वहरूभित्र सात चाडपर्वहरू र पाँच पवित्र सभाहरू छन्। यदि तपाईंले अल्फा सातौं-दिनको शबाथ र ओमेगा सातौं-वर्षको शबाथलाई समावेश गर्नुहुन्छ भने, त्यहाँ सात पवित्र सभाहरू र सात चाडपर्वहरू हुन्छन्। यो बुझिन्छ कि पालहरूको चाडको आठौं दिन चाडपर्वहरूको भाग होइन, र यसले आठौंको सातभित्र हुने रहस्य उत्पन्न गर्छ। यहाँ मैले संकेत गरिरहेको बुँदा यो हो कि येशूले, Palmoni को रूपमा, अध्याय “23” भित्र संख्याहरूका भिन्नताहरूलाई पूर्णतः अचम्मलागदो ढङ्गले व्यवस्थित गर्नुभयो।

वसन्त

वसन्तकालीन पर्वहरूमा अखमिरी रोटीको सात-दिने पर्व-अवधि समावेश छ, जसको आरम्भमा एक अल्फा पवित्र सभा र अन्तमा एक ओमेगा पवित्र सभा हुन्छ। पेन्टेकोस्त वसन्तकालीन पर्वहरूमा तेस्रो पवित्र सभा हो। पेन्टेकोस्त सात हप्ताको अवधिपछि आउँछ, जुन पचासौं दिनको पर्वमा समाप्त हुन्छ। वसन्तकालीन पर्वहरू चार पर्व-दिन र तीन अवधिहरूद्वारा चिह्नित छन्। पास्का, अखमिरी रोटी, पहिलो फलहरू र पेन्टेकोस्त यी चार पर्व-दिन हुन्, र ती तीन अवधिहरू हुन्—अखमिरी रोटीका सात दिन, पेन्टेकोस्तको पचासौं दिनअधिका र त्यसलाई समेत समेट्ने उनन्चास दिन, र पहिलो तीन दिन, जो तीन चरणहरू मिलेर बनेको एक अवधि हो।

पास्काको अवधिको पहिलो फलको अर्पण पेन्तिकोस्तको दिनको पहिलो फलको अर्पणसँग मेल खान्छ; पास्काको तीन-दिने अवधिमा जौको पहिलो फलका अर्पणहरू, र पेन्तिकोस्तमा उनन्चास, slash— पचास दिनको पेन्तिकोस्ती मौसमको समाप्तिमा गहुँको पहिलो फलको अर्पण।

पतन

शरद ऋतुका पर्वहरू एक विशेष पर्व-दिनबाट आरम्भ हुन्छन्, जसले न्यायतर्फ लैजाने दस-दिने अवधिको प्रारम्भ गर्दछ। न्यायको पाँच दिनपछि सात दिनको एउटा पर्व हुन्छ, जसमा ती सात दिनको पहिलो र अन्तिम दिनलाई पवित्र सभाहरूका रूपमा निर्दिष्ट गरिएको छ। पन्ध्रौं दिनदेखि बाइसौं दिनसम्म झुप्राहरूको पर्व मनाइन्छ, र त्यसपछि तेइसौं दिनमा भूमिको विश्राम-दिन चिन्हित गरिन्छ।

जब हामी शरदकालीन पर्वहरूलाई वसन्तकालीन पर्वहरूमाथि राख्छौं, तब हामीसँग दुई रेखाहरू हुन्छन्, जसमध्ये दुवै बाइस पदद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएका छन्; यसरी तिनीहरू हिब्रू वर्णमालाका बाइस अक्षरद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएका छन्। जब यसो गरिन्छ, पहिलो मार्गचिह्न सातौं-दिनको शबाथको पवित्र सभाहुन्छ, र अन्तिम मार्गचिह्न सातौं-वर्षको शबाथको पवित्र सभाहुन्छ।

सातौं महिनाको पन्ध्रौं दिनमा पनि, जब तिमीहरूले भूमिको उपज बटुलेका हुनेछौ, तब तिमीहरूले परमप्रभुको निम्ति सात दिनसम्म पर्व मान्नु; पहिलो दिन विश्रामको दिन हुनेछ, र आठौं दिन पनि विश्रामको दिन हुनेछ।
लेवीव्यवस्था 23:39।

पेन्तेकोस्त प्रारम्भिक वर्षा थियो र वासस्थानहरूको पर्व पछिल्लो वर्षा हो। पेन्तेकोस्तमा पवित्र आत्माको उण्ड्याइ एक दिनद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको थियो, र वासस्थानहरूको पर्वद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको उण्ड्याइ एक यस्तो अवधिको प्रतिनिधित्व गर्दछ, जुन समाप्त हुन्छ, र त्यसपछि एउटा विश्रामदिनद्वारा अनुसरण गरिन्छ, अर्थात् सात दिनहरूको आठौं दिनद्वारा। पवित्र आत्माको उण्ड्याइको अन्तिम प्रकटतापछि आउने त्यो विश्रामदिनले पृथ्वीले एक हजार वर्षसम्म विश्राम गर्ने विश्रामदिनको प्रतिनिधित्व गर्दछ।

“सङ्कष्टको समयमा हामी सबै शहरहरू र गाउँहरूबाट भाग्यौं, तर दुष्टहरूले हाम्रो पीछा गरे, र तिनीहरू तरवार लिएर पवित्रजनहरूका घरहरूमा पसे। तिनीहरूले हामीलाई मार्न तरवार उठाए, तर त्यो भाँचियो, र परालझैँ शक्तिहीन भएर खस्यो। तब हामी सबैले उद्धारका निम्ति दिन-रात पुकारा गर्यौं, र त्यो पुकार परमेश्वरको सामु उक्लियो। सूर्य उदायो, र चन्द्रमा स्थिर रह्यो। खोलाहरू बग्न छाडे। अँध्यारा, भारी बादलहरू उठे र एकअर्कासँग ठोक्किए। तर त्यहाँ स्थिर महिमाको एउटा निर्मल स्थान थियो, जहाँबाट धेरै पानीहरूको गर्जनजस्तो परमेश्वरको आवाज आयो, जसले आकाश र पृथ्वीलाई हल्लायो। आकाश खुल्यो र बन्द भयो र अशान्त भयो। पर्वतहरू हावामा डोलिने नर्कटझैँ काँपे, र चारैतिर च्यातिएका चट्टानहरू फ्याँके। समुद्र भाँडोजस्तै उम्लियो र भूमिमाथि ढुङ्गाहरू फ्याँक्यो। अनि जब परमेश्वरले येशूको आगमनको दिन र घडी बताउनुभयो र आफ्ना जनहरूलाई अनन्त करार सुनाउनुभयो, उहाँले एउटा वाक्य बोल्नुभयो, र त्यसपछि ठहरिनुभयो, जबकि ती शब्दहरू पृथ्वीभरि गुन्जिरहेका थिए। परमेश्वरका इस्राएलले आफ्ना आँखा माथितिर स्थिर राखी, यहीवाको मुखबाट निस्केका र प्रचण्ड गडगडाहटका गर्जनझैँ पृथ्वीभरि गुन्जिएका ती शब्दहरू सुनिरहे। त्यो अत्यन्त भयावह रूपमा गम्भीर थियो। अनि हरेक वाक्यको अन्त्यमा पवित्रजनहरूले कराए, ‘महिमा! हल्लेलूयाह!’ तिनीहरूका अनुहारहरू परमेश्वरको महिमाले उज्यालिएका थिए; र तिनीहरू त्यही महिमाले चम्किरहेका थिए, जसरी मोशाको अनुहार सीनैबाट ओर्लँदा चम्किएको थियो। त्यस महिमाका कारण दुष्टहरूले तिनीहरूतिर हेर्न सकेनन्। अनि जब उहाँको सब्तलाई पवित्र राखेर परमेश्वरलाई आदर गर्नेहरू माथि कहिल्यै अन्त्य नहुने आशिष् उच्चारण गरियो, तब पशु र त्यसको मूर्तिमाथि विजयको एउटा महान् जयघोष उठ्यो।”

“त्यसपछि जुबिली आरम्भ भयो, जब भूमिले विश्राम गर्नुपर्ने थियो।” Early Writings, 34.

जुबिली सात वर्षका सात चक्रहरूपछि आउने पचासौं वर्ष हो, जसको प्रतिरूप पिन्तेकुस्तको पचासौं दिनतर्फ लैजाने ४९ दिन हुन्। जब पतन ऋतुका पर्वहरूको क्रमलाई वसन्त ऋतुका पर्वहरूसँग एकसाथ ल्याइन्छ, तब पिन्तेकुस्ततर्फ लैजाने ४९ दिन हुन्छन्, जसले टाबरनेकल्सको सात-दिने अवधिको आरम्भलाई चिह्नित गर्दछ। पिन्तेकुस्त र टाबरनेकल्स परस्पर अनुरूप छन्, र यी दुवैले मिलेर पछिल्लो वर्षाको अवधिलाई पहिचान गराउँछन्, जो चाँडै आउन लागेको आइतवारको व्यवस्थाबाट आरम्भ हुन्छ र अनुग्रहको समय समाप्त नहुँदासम्म, प्रभु फर्किनुहुन्छ र त्यसपछि पृथ्वीले विश्राम पाउँछ, जसको प्रतिरूप सातौं-वर्षको सबाथ हो, अर्थात् टाबरनेकल्सको पर्वमा रहेका सातमध्ये आठौं।

जब हामी बाइस-बाइस पदका दुवै शृङ्खलालाई एकसाथ ल्याउँछौं, हामीले त्यसो गर्नुका धेरै कारणहरू छन्। दुवै शृङ्खलामा बाइस पद छन्, र बाइस भनेको 220 को दशांश हो, जो दिव्यता र मानवताको संयोजनको प्रतीक हो।

दुवै पङ्क्तिहरूले बाइस अक्षरहरूको हिब्रू वर्णमालालाई प्रतिनिधित्व गर्छन्।

दुवै रेखाहरूले चाडपर्वहरूलाई प्रतिनिधित्व गर्छन्।

दुवै रेखाहरूले वर्षका दुई कटनी ऋतुहरूको प्रतिनिधित्व गर्छन्।

दुवै पङ्क्तिहरूले आँगन, पवित्र स्थान, र परमपवित्र स्थानमा ख्रीष्टको कार्यलाई प्रतिनिधित्व गर्छन्। “लेवीय” ले पुजारीहरूलाई जनाउँछ, र येशू स्वर्गीय महायाजक हुनुहुन्छ। यी कारणहरूले गर्दा, लेवीय तेइसका चवालीस पदहरूमा “पङ्क्ति माथि पङ्क्ति” पद्धति लागू गर्न हामी न्यायसंगत ठहरिन्छौं।

पेन्तेकोस्त ख्रीष्टियन धर्मका लागि प्रारम्भिक वर्षा थियो, र टबरनेकल्स ख्रीष्टियन धर्मका लागि पछिल्लो वर्षा हो। त्यसकारण, हामी वसन्त ऋतुको “पेन्तेकोस्तको दिन” लाई शरद ऋतुका टबरनेकल्सका सात दिनहरूसँग समरेखित गर्छौं। जब सिस्टर ह्याइटले यसो भन्नुभयो, “सङ्कटकालमा हामी सबै सहरहरू र गाउँहरूबाट भाग्यौं,” तब उहाँले त्यो समयलाई संकेत गरिरहनुभएको छ जब परमेश्वरका जनहरू सतावटका कारण उजाडस्थानमा बसिरहेका हुन्छन्। टबरनेकल्सको समयमा छाप्राहरूमा बस्नुले पृथ्वीका लागि सब्बाथीय जुबिली विश्रामतर्फ प्रत्यक्ष रूपमा लैजाने इतिहासको प्रतिरूप प्रस्तुत गर्दछ।

पेन्तेकोस्तको दिनले तम्बूवासका सात दिनको आरम्भलाई चिन्हित गर्दछ। त्यसपछि जुबिलीलाई आठौँ दिनद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको छ, अर्थात् तम्बूवासका ती सात दिनपछि आउने दिनद्वारा। तम्बूवासको पर्वभन्दा पाँच दिनअघि प्रायश्चित्तको दिन थियो। यसरी, तम्बूवासको आरम्भलाई चिन्हित गर्ने पेन्तेकोस्तभन्दा पाँच दिनअघि—न्याय चिन्हित गरिएको छ। प्रायश्चित्तको दिनको न्यायभन्दा दस दिनअघि तुरहीहरूको पर्व पर्दछ। जब यी रेखाहरूलाई एकसाथ मिलाइन्छ, तब पेन्तेकोस्तद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको आइतबारको व्यवस्थाभन्दा पाँच दिनअघि न्याय चिन्हित गरिएको हुन्छ। त्यसको दस दिनअघि, तुरहीहरूको पर्व चिन्हित गरिएको हुन्छ।

ख्रीष्टको बप्तिस्माले उहाँको मृत्यु, गाडिनु, र पुनरुत्थानलाई प्रतिनिधित्व गर्थ्यो। ती तीन चरणहरू उहाँको निस्तार-चाडमा भएको मृत्यु, विश्रामदिनमा उहाँको गाडिनु र विश्राम, तथा आइतबार उहाँको पुनरुत्थानद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएका छन्। उहाँको मृत्यु, गाडिनु, र पुनरुत्थानका ती तीन दिन तीन चरणहरू मिलेर बनेको एक वेमार्क हुन्। त्यसैले, हामी वसन्त र शरदऋतुका चाडहरूको दुई रेखाको संयोजन पुनरुत्थानबाट आरम्भ गर्छौं। तेस्रो दिनको पुनरुत्थानले उनन्चास-दिने अवधिको आरम्भ गर्दछ, जसले पेन्तेकोस्ततर्फ डोर्याउँछ, जुन आइतबारको व्यवस्था हो। त्यो उनन्चास-दिने अवधि अखमिरी रोटीको चाडद्वारा अघि बढाइएको हुन्छ, जुन एक दिन पहिले आरम्भ हुन्छ र पहिलो फलको दिनभन्दा पाँच दिनपछिसम्म फैलिएको हुन्छ।

पहिलो फलको पुनरुत्थानदेखि आइतबारको व्यवस्था-सम्बन्धी कानूनसम्म उनन्चास दिन हुन्छन्, र आइतबारको व्यवस्था पचासौँ दिन हुन्छ। आइतबारको व्यवस्थाभन्दा पाँच दिनअघि न्यायलाई प्रतिनिधित्व गरिएको छ, र त्यस न्यायभन्दा दस दिनअघि तुरहीहरूको चेतावनीलाई चिह्नित गरिएको छ। पुनरुत्थान पहिलो मार्गचिह्न हो, त्यसपछि पाँच दिनपछि अखमिरी रोटीको अवधि समाप्त हुन्छ। अखमिरी रोटी समाप्त भएको तीस दिनपछि तुरहीहरूको चेतावनी हुन्छ। त्यसपछि दस दिनमा प्रायश्चित्तको दिनको न्याय चिह्नित हुन्छ, र पाँच दिनपछि पेन्तेकोस्तको आइतबारको व्यवस्था आइपुग्छ।

यसले वसन्त र शरदकालीन पर्वहरूको line upon line अनुप्रयोगमा सातवटा waymarks पहिचान गर्दछ; अखमिरी रोटीको प्रारम्भ, पुनरुत्थान, अखमिरी रोटीको अन्त्य, तुरहीहरूको चेतावनी, न्याय, पेन्तेकोस्त, र पछिल्लो वर्षा। ती सात waymarks एउटा alpha सातौँ-दिनको सब्बाथ र एउटा omega सातौँ-वर्षको सब्बाथभित्र स्थापित गरिएका छन्। ती दुई सब्बाथहरूको बीचमा समाविष्ट ती सात waymarks ले पाँच-दिने अवधि, त्यसपछि तीस-दिने अवधि, दस-दिने अवधि, पाँच-दिने अवधि, र सात-दिने अवधि छुट्याउँछन् र पहिचान गर्छन्।

जब हामी त्यसपछि ख्रीष्टको पुनरुत्थानलाई समरेखित गर्छौं, तब हामी चालीस दिनको एक अवधि पाउँछौं, जसमा उहाँले चेलाहरूलाई “सामना-सामुन्ने” शिक्षा दिनुभयो, र त्यसपछि स्वर्गारोहण गर्नुभयो। त्यसपछि दस दिनसम्म चेलाहरू माथिल्लो कोठामा थिए। ती दस दिन पिन्तिकोस्तको दिनमा समाप्त भए, जुन आइतबारको व्यवस्था हो। यसले लेवीव्यवस्था “23” द्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको पूजाहारीहरूको रेखामा चालीस-दिनको अवधि र दस-दिनको अवधि थप्दछ।

पुनरुत्थानदेखि अखमिरी रोटीको अन्त्यसम्म पाँच दिन छन्, त्यसपछि तुरहीको चेतावनीसम्म तीस दिन, त्यसपछि ख्रीष्टको स्वर्गारोहणसम्म पाँच दिन, त्यसपछि न्यायसम्म पाँच दिन, अनि त्यसपछि पछिल्लो वर्षाका पेन्तिकोसका सात दिनसम्म पाँच दिन।

खमीररहित रोटीका सात दिनको आरम्भको भोलिपल्ट पहिलो फलको पुनरुत्थान हुन्छ। पुनरुत्थान खमीररहित रोटीका ती सात दिनभित्रै हुन्छ, र पुनरुत्थानको पाँच दिनपछि खमीररहित रोटीको अवधि समाप्त हुन्छ।

अखमिरी रोटीको पर्व समाप्त भएको तीस दिनपछि तुरहीहरूले चेतावनीको संकेत दिन्छन्।

तुरहीहरूको चेतावनीपछि पाँच दिनमा, चालीस दिनसम्म शिक्षा दिनुभएपछि ख्रीष्ट स्वर्गारोहण हुनुभयो। उहाँको स्वर्गारोहणले माथिल्लो कोठामा बिताइने दस दिनको प्रारम्भलाई चिह्नित गर्‍यो।

त्यसपछि उहाँको स्वर्गारोहणको पाँच दिनपछि न्याय चिह्नित हुन्छ।

पाँच दिनपछि पेन्तेकोस्तको आइतबारसम्बन्धी व्यवस्थाले पछिल्लो वर्षाको सात-दिने अवधिलाई आरम्भ गर्छ।

एक लाख चवालीस हजार तिनीहरू हुन् जो थुमालाई जहाँसुकै उहाँ जानुहुन्छ त्यहीँ पछ्याउँछन्। एलियाह र मोशाको हत्या जुलाई 18, 2020 मा भयो। तिनीहरू त्यही ठाउँमा मारिए जहाँ हाम्रो प्रभु पनि क्रूसमा चढाइनुभएको थियो। ख्रीष्टको पुनरुत्थानले December 31, 2023 को पुनरुत्थानको प्रतीकात्मक पूर्वछाया दिएको थियो। त्यस मितिभन्दा अघि, July 2023 मा, उजाडस्थानमा एउटा स्वरले अखमिरी रोटीको रूपमा प्रतीकित सन्देश सुनाउन थाल्यो। खमीरले भ्रम, कपट र पापलाई जनाउँछ, र उजाडस्थानबाट आएको सन्देश अखमिरी थियो। December 31, 2023 देखि Sunday law सम्म, Leviticus “23” ले एक लाख चवालीस हजारको प्रायश्चित्तको एउटा रूपरेखा निर्माण गरेको छ। त्यो रूपरेखा Miller’s dream, Malachi three, र Revelation nineteens’ windows of heaven सँग मेल खान्छ। यो सन् 27 देखि 34 AD सम्मको पवित्र हप्तामा तेस्रो र नवौँ घण्टासँग पनि मेल खान्छ।

हामी यी विषयहरूलाई अर्को लेखमा निरन्तरता दिनेछौं।

“ज्ञानद्वारा कोठाहरू सबै बहुमूल्य र मनोहर धन-सम्पत्तिले भरिनेछन्।”

“मन र प्राणका लागि, शरीरका लागि जस्तै, शक्ति प्रयत्नद्वारा प्राप्त हुन्छ भन्ने परमेश्वरको व्यवस्था हो। व्यायामले नै विकास गराउँछ। यस व्यवस्थासँग सामञ्जस्य राख्दै, परमेश्वरले आफ्नो वचनमा मानसिक तथा आत्मिक विकासका साधन उपलब्ध गराउनुभएको छ। ”

“यस जीवनका लागि होस् वा आउने जीवनका लागि, मानिसहरू योग्य बनिन आवश्यक पर्ने सबै सिद्धान्तहरू बाइबलमा समाविष्ट छन्। अनि यी सिद्धान्तहरू सबैले बुझ्न सक्छन्। यसको शिक्षाको कदर गर्ने भाव भएको कुनै पनि व्यक्तिले बाइबलको एउटै खण्ड मात्र पढे पनि त्यसबाट केही उपयोगी विचार प्राप्त नगरी रहँदैन। तर बाइबलको सबैभन्दा मूल्यवान् शिक्षा कहिलेकाहीँ वा असम्बद्ध रूपमा गरिने अध्ययनबाट प्राप्त हुँदैन। यसको सत्यको महान् प्रणाली हतारो वा लापरवाही गर्ने पाठकले बुझ्न सक्ने गरी प्रस्तुत गरिएको छैन। यसका धेरै निधिहरू सतहभन्दा धेरै तल लुकेका छन्, र ती केवल लगनशील खोज तथा निरन्तर प्रयासद्वारा मात्र प्राप्त गर्न सकिन्छ। त्यस महान् समग्रलाई निर्माण गर्ने सत्यहरू खोजी-खोजी संकलन गरिनुपर्छ, ‘यहाँ अलिकति, र त्यहाँ अलिकति।’ यशैया 28:10।”

“जब यसरी खोजी निकालेर एकसाथ ल्याइन्छ, तब ती एकअर्कासँग पूर्णतः मिलाइएका पाइनेछन्। प्रत्येक सुसमाचार अन्य सुसमाचारहरूको परिपूरक हो, प्रत्येक भविष्यवाणी अर्कोको व्याख्या हो, प्रत्येक सत्य कुनै अर्को सत्यको विकास हो। यहूदी व्यवस्थाका प्रतीकात्मक प्रकारहरू सुसमाचारद्वारा स्पष्ट पारिन्छन्। परमेश्वरको वचनमा प्रत्येक सिद्धान्तको आफ्नो स्थान छ, प्रत्येक तथ्यको आफ्नो अभिप्राय छ। अनि योजना र कार्यान्वयन दुवैमा यसको पूर्ण संरचनाले यसको कर्ताको साक्षी दिन्छ। यस्तो संरचनाको परिकल्पना वा निर्माण अनन्तका मन

बाहेक अरू कुनै मनले गर्न सक्दैन।”

विभिन्न भागहरूको खोजी गर्दै र तिनीहरूको परस्पर सम्बन्धको अध्ययन गर्दा, मानव मनका उच्चतम क्षमताहरू तीव्र रूपमा सक्रिय हुन आह्वान गरिन्छन्। यस्तो अध्ययनमा संलग्न हुने कुनै पनि व्यक्तिले आफ्नो मानसिक शक्ति विकास नगरी रहन सक्दैन।

“सत्यको खोजी गरेर त्यसलाई एकत्रित गर्ने कार्यमै मात्र बाइबल-अध्ययनको बौद्धिक मूल्य निहित छैन। प्रस्तुत गरिएका विषयहरूलाई ग्रहण गर्न आवश्यक पर्ने प्रयासमा पनि त्यो निहित छ। केवल सामान्य विषयवस्तुहरूमा मात्र व्यस्त रहने मन संकुचित र दुर्बल बन्छ। यदि त्यसलाई कहिल्यै महान् र दूरगामी सत्यहरू बुझ्नका लागि प्रयुक्त गरिंदैन भने, केही समयपछि त्यसले वृद्धि गर्ने शक्ति गुमाउँछ। यस पतनबाट जोगाउने सुरक्षा र विकासका लागि प्रेरणाका रूपमा, परमेश्वरको वचनको अध्ययनसँग तुलनीय अर्को केही छैन। बौद्धिक प्रशिक्षणको साधनका रूपमा, बाइबल कुनै अन्य पुस्तकभन्दा, वा अन्य सबै पुस्तकहरूलाई एकसाथ राख्दा पनि, अधिक प्रभावकारी छ। यसका विषयहरूको महानता, यसका अभिव्यक्तिहरूको गौरवपूर्ण सरलता, यसका चित्रणहरूको सौन्दर्यले विचारहरूलाई यस्तो रूपमा सजीव र उन्नत बनाउँछ, जसरी अरू कुनै कुराले बनाउन सक्दैन। प्रकाशको विस्मयकारी सत्यहरूलाई ग्रहण गर्ने प्रयासले जस्तो मानसिक शक्ति अरू कुनै अध्ययनले प्रदान गर्न सक्दैन। यसरी अनन्तका विचारहरूसँग सम्पर्कमा ल्याइएको मन विस्तार र सुदृढ हुनुबाट रहन सक्दैन।”

“आत्मिक स्वभावको विकासमा बाइबलको शक्ति अझ महान् छ। परमेश्वरसँग सहवासका लागि सृष्टि गरिएको मानिसले केवल त्यही सहवासमा आफ्नो वास्तविक जीवन र विकास पाउन सक्छ। परमेश्वरमै आफ्नो सर्वोच्च आनन्द पाउन सृष्टि गरिएको हुनाले, हृदयका तृष्णाहरूलाई शान्त पार्न सक्ने, आत्माको भोक र तिर्खा तृप्त गर्न सक्ने कुरा उसले अरू कुनै पनि वस्तुमा पाउन सक्दैन। जसले निष्कपट र सिक्न तत्पर आत्माले परमेश्वरको वचन अध्ययन गर्दछ, त्यसका सत्यहरू बुझ्न खोज्दै, ऊ त्यसका कर्तासँग सम्पर्कमा ल्याइनेछ; र, आफ्नै छनोटबाहेक, उसको विकासका सम्भावनाहरूमा कुनै सीमा छैन।”

“आफ्नो शैली र विषयवस्तुको विस्तृत परासमा बाइबलमा प्रत्येक मनलाई रुचि जगाउने र प्रत्येक हृदयलाई स्पर्श गर्ने कुरा पाइन्छ। यसको पृष्ठहरूमा अति प्राचीन इतिहास; जीवनसँग सबैभन्दा सत्यनिष्ठ जीवनी; राज्यको सञ्चालनका लागि, परिवारको व्यवस्थापनका लागि शासनका त्यस्ता सिद्धान्तहरू पाइन्छन्, जसको बराबरी मानवीय बुद्धिले कहिल्यै गर्न सकेको छैन। यसमा अत्यन्त गहन दर्शन, अत्यन्त मधुर र सर्वोच्च काव्य, अत्यन्त आवेगपूर्ण तथा अत्यन्त करुण साहित्य समाविष्ट छन्। कुनै पनि मानव लेखकका कृतिहरूभन्दा बाइबलका लेखहरू मूल्यमा असीम रूपमा श्रेष्ठ छन्, यद्यपि तिनलाई यसरी मात्र विचार गर्दा पनि; तर जब तिनलाई त्यस महान् केन्द्रीय विचारसँगको सम्बन्धमा हेरिन्छ, तब तिनको परिधि असीम रूपमा व्यापक र तिनको मूल्य असीम रूपमा महान् देखिन्छ। यस विचारको प्रकाशमा हेर्दा, प्रत्येक विषयले नयाँ महत्त्व प्राप्त गर्दछ। अत्यन्त सरल रूपमा व्यक्त गरिएका सत्यहरूभित्र पनि स्वर्गजत्तिकै उच्च र अनन्ततासम्म फैलिएका सिद्धान्तहरू निहित छन्।”

“सम्पूर्ण बाइबलको केन्द्रीय विषय, त्यो विषय जसको वरिपरि यस सम्पूर्ण ग्रन्थका अन्य सबै विषयहरू केन्द्रित छन्, उद्धारको योजना हो—मानव आत्मामा परमेश्वरको प्रतिमाको पुनर्स्थापना। एदेनमा उच्चारित दण्डवचनभित्र प्रकट भएको आशाको पहिलो सङ्केतदेखि लिएर प्रकाशको पुस्तकको त्यस अन्तिम महिमामय प्रतिज्ञासम्म, ‘तिनीहरूले उहाँको मुख देखेछन्; र उहाँको नाउँ तिनीहरूका निधारहरूमा हुनेछ’ (प्रकाश 22:4), बाइबलका प्रत्येक पुस्तक र प्रत्येक खण्डको मुख्य भार यही अद्भुत विषयको उद्घाटन हो,—मानवको उत्थान,—परमेश्वरको त्यो शक्ति, ‘जसले हाम्रा प्रभु येशू ख्रीष्टद्वारा हामीलाई विजय दिनुहुन्छ।’ 1 कोरिन्थी 15:57।”

“जसले यस विचारलाई समात्दछ, त्यसको सामु अध्ययनका लागि असीमित क्षेत्र खुला हुन्छ। ऊसँग त्यो कुञ्जी हुन्छ, जसले परमेश्वरको वचनको सम्पूर्ण धनभण्डार उसको निम्ति खोलीदिन्छ।”

“मुक्तिको विज्ञान सबै विज्ञानहरूको विज्ञान हो; त्यो विज्ञान, जो स्वर्गदूतहरूको तथा पतन नभएका संसारहरूका सबै बुद्धिमान प्राणीहरूको अध्ययनको विषय हो; त्यो विज्ञान, जसले हाम्रा प्रभु र मुक्तिदाताको ध्यानलाई व्यस्त राख्दछ; त्यो विज्ञान, जो अनन्त परमेश्वरको मनमा निहित रहेको—‘अनन्त कालहरूभरि मौन राखिएको’ (रोमी 16:25, R.V.)—उद्देश्यभित्र प्रवेश गर्दछ; त्यो विज्ञान, जो अनन्त युगहरूभरि परमेश्वरका उद्धार पाएकाहरूको अध्ययनको विषय रहनेछ। यही नै मानिसले संलग्न हुन सक्ने सबैभन्दा उच्च अध्ययन हो। अन्य कुनै अध्ययनले गर्न नसक्ने गरी, यसले बुद्धिलाई तीक्ष्ण बनाउनेछ र आत्मालाई उन्नत तुल्याउनेछ।”

“‘ज्ञानको उत्कृष्टता यही हो कि बुद्धिले त्यसलाई धारण गर्नेहरूलाई जीवन दिन्छ।’ येशूले भन्नुभयो, ‘मैले तिमीहरूलाई बोलेका वचनहरू आत्मा हुन्, र ती जीवन हुन्।’ ‘अनन्त जीवन यही हो, कि तिनीहरूले तपाईंलाई, एक मात्र सच्चा परमेश्वरलाई, र उहाँलाई जसलाई तपाईंले पठाउनुभयो, जानून्।’ उपदेशक 7:12; यूहन्ना 6:63; 17:3, R.V.”

“जस सृजनात्मक शक्तिले संसारहरूलाई अस्तित्वमा बोलाइन्, त्यही शक्ति परमेश्वरको वचनमा निहित छ। यो वचनले सामर्थ्य प्रदान गर्छ; यसले जीवन उत्पन्न गर्छ। प्रत्येक आज्ञा एक प्रतिज्ञा हो; इच्छाद्वारा स्वीकार गरिएर, प्राणमा ग्रहण गरिँदा, यसले आफ्नै साथमा अनन्त एकको जीवन ल्याउँछ। यसले स्वभावलाई रूपान्तरित गर्छ र प्राणलाई परमेश्वरको प्रतिमामा पुनः-सृष्टि गर्छ।”

यसरी प्रदान गरिएको जीवन त्यही प्रकारले धानिएको पनि हुन्छ। “परमेश्वरको मुखबाट निस्कने हरेक वचनद्वारा” (मत्ती 4:4) मानिस जीवित रहनेछ।

“मन, अर्थात् आत्मा, त्यसैद्वारा निर्माण हुन्छ जसबाट त्यसले आहार लिन्छ; र त्यसलाई के कुराले पोषित गरिने हो भन्ने निर्धारण गर्नु हाम्रो हातमा छ। कुन विषयहरूले विचारहरूलाई व्यस्त राख्नेछन् र चरित्रलाई आकार दिनेछन् भन्ने कुरा छनोट गर्ने अधिकार प्रत्येक व्यक्तिको सामर्थ्यभित्र छ। धर्मशास्त्रहरूमा पहुँच पाउने विशेषाधिकार प्राप्त प्रत्येक मानवका विषयमा परमेश्वर भन्नुहुन्छ, ‘मैले उसको निम्ति मेरो व्यवस्थाका महान् कुराहरू लेखेको छु।’ ‘मलाई पुकार, र म तँलाई उत्तर दिनेछु, र तँलाई महान् तथा सामर्थी कुराहरू देखाउनेछु, जो तँलाई थाहा छैनन्।’ होशे 8:12; यर्मिया 33:3।”

“आफ्ना हातमा परमेश्वरको वचन लिएर, जीवनमा उसको भाग जहाँ परे पनि, प्रत्येक मानिसले आफूले चाहेको जस्तो सहचर्य प्राप्त गर्न सक्छ। त्यसका पृष्ठहरूमा उसले मानवजातिका सबैभन्दा उदात्त र श्रेष्ठ जनहरूसँग संवाद गर्न सक्छ, र मानिसहरूसँग बोल्नुहुँदा अनन्त परमेश्वरको स्वर सुन्न सक्छ। ‘जसलाई हेर्न स्वर्गदूतहरू पनि लालायित छन्’ (1 पत्रुस 1:12) भन्ने विषयहरूलाई उसले अध्ययन र मनन गर्दा, उसले तिनीहरूको सहचर्य पनि पाउन सक्छ। उसले स्वर्गीय शिक्षकका पदचिन्हहरू पछ्याउन सक्छ, र उहाँले पहाडमा, समथर भूमिमा, र समुद्रकिनारामा शिक्षा दिनुहुँदा जस्तै उहाँका वचनहरू सुन्न सक्छ। उसले यस संसारमै स्वर्गको वातावरणमा वास गर्न सक्छ, र पृथ्वीका शोकाकुल तथा परीक्षित जनहरूलाई आशाका विचारहरू र पवित्रताका उत्कट चाहनाहरू बाँड्दै; आफूचाहिँ अदृश्यसँगको सहभाजितामा झन् नजिक र अझ नजिक हुँदै; प्राचीनकालमा परमेश्वरसँग हिँड्ने त्यही जनझैं, अनन्त संसारको देहलीतिर झन् नजिक र अझ नजिक तानिँदै, यहाँसम्म कि द्वारहरू खुल्नेछन्, र ऊ त्यहाँ प्रवेश गर्नेछ। त्यहाँ उसले आफूलाई अपरिचित पाउनेछैन। जसका स्वरहरूले उसको स्वागत गर्नेछन्, ती पवित्र जनहरूकै स्वरहरू हुनेछन्, जो अदृश्य रहँदै पृथ्वीमा उसका सहचर थिए—ती स्वरहरू, जसलाई उसले यहीं छुट्याउन र प्रेम गर्न सिकेको थियो। जसले परमेश्वरको वचनद्वारा स्वर्गसँगको सहभाजितामा जीवन बिताएको छ, उसले आफूलाई स्वर्गीय सहचर्यमा आफ्नै घरमा भएको पाउनेछ।” एजुकेशन, 123-127।